«Προβάροντας τη Στέλλα Βιολάντη του Γρηγορίου Ξενόπουλου»

2η σκηνή:

Οι 3 κάθονται και περιμένουν τον κύριο Χάρη να φέρει τις σημειώσεις

Κύριος Χάρης: Ουφ, τις έφερα. Συγγνώμη για την καθυστέρηση, αλλά…

Κύριος Τάσος: Πού ήσουν τόση ώρα, βρε;;; Χαμένος στο διάστημα;

Κωνσταντίνα: Χαμένος στη μετάφραση, μάλλον.

Κύριος Χάρης: Όχι, εδώ απέξω ήμουν!! Με καθυστέρησε ο…

Κύριος Τάσος: Τέλος πάντων… κάτσε κάτω τώρα! Αρχίζουμε! (επιτακτικά)

Κύριος Χάρης: Κλακέτα νο 1! (κάνει με δύναμη την χαρακτηριστική κίνηση με τα χέρια του)

Κύριος Τάσος: Πανάθεμά σε, με τρόμαξες!!! (έτοιμος να τον χαστουκίσει)

Θεοδώρα: Εγώ ασφαλώς θα έχω το ρόλο της Στέλλας, έτσι δεν είναι, κύριε Τάσο;

Κύριος Τάσος: Ασφαλώς, ασφαλώς, καλή μου!

Κωνσταντίνα: Δηλαδή εγώ θα είμαι η κυρά-Μαρία; (δυσανασχετώντας, με περιφρόνηση)

Κύριος Τάσος: Μην υποτιμάτε το ρόλο σας, κυρία Κωνσταντίνα. (το ίδιο υποτιμητικά)
Λοιπόν, ετοιμαστείτε.. αρχίζει η πρόβα!

Ο Κύριος Χάρης είναι έτοιμος να ξανακάνει η χαρακτηριστική κίνηση με τα χέρα (κλακέτα), αλλά ο κύριος Τάσος τον κοιτά απειλητικά

Κύριος Τάσος: Ούτε να το διανοηθείς!!!

Κύριος Τάσος: Κυρία Κωνσταντίνα, η Βιολάνταινα μπαίνει στη σοφίτα **χαρούμενη** για να ανακοινώσει στη Στέλλα την πρόταση συμφιλίωσης.
(της μιλάει αδιάφορα, τυπικά, ψυχρά)
(αλλάζει ύφος: της μιλά εγκάρδια, φιλικά)
Εσύ, Θεοδώρα μου, κάθεσαι στην καρέκλα, κρατάς το μέτωπό σου με τα δύο σου χέρια και, όταν αρχίζει να σου μιλάει η Βιολάνταινα, σηκώνεις τα μάτια και την κοιτάς έκπληκτη, γιατί δεν είσαι συνηθισμένη σε τέτοιο ύφος. Εντάξει; Πάμε!

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Ήλθα να σου πω δυο λόγια!

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Ακούς; Καλέ εσύ, ακούς;

Κύριος Τάσος: Κυρία Κωνσταντίνα!!! Μην παρεμβαίνετε στο κείμενο!! Μην προσθέτετε δικές σας φράσεις…(επιτακτικά)

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Μάλιστα. Ό, τι πείτε!! (απρόθυμα)

Κύριος Χάρης: Κορίτσια, από την αρχή, παρακαλώ! (μόνιμο μοτίβο: ίδιο ύφος- ίδιος τόνος)

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Ήλθα να σου πω δυο λόγια. Ακούς;

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Τι είναι;

Κύριος Τάσος: Ψιθυριστά, Θεοδώρα, σαν μην έχεις δύναμη! Κοίταξε το κείμενο!(φιλικά)

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Τι είναι; (ψιθυριστά)

Κωνσταντίνα: Να πέσεις στα πόδια του πατέρα σου και να του γυρέψεις

(ως Βιολάνταινα): συχώρεση. Να του πεις πως μετανόησες για το κίνημά σου. Να του υποσχεθείς πως στο εξής δε θα κάνεις τίποτε χωρίς το θέλημά του.

Κύριος Τάσος: Κυρία Κωνσταντίνα, δεν παίζουμε στις «Οικογενειακές Ιστορίες»! Πιο φυσικά, πιο απλά. (την επιπλήττει)

(αλλάζει ύφος: της μιλάει ευγενικά, γλυκά)

Και εσύ, Θεοδώρα μου, όσο μιλάει η Βιολάνταινα δεν την διακόπτεις καθόλου. Κρατάς ακόμη το μέτωπό σου με τα δύο σου χέρια.

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Ουφ (δυσαναχετώντας).

Τέλος πάντων.. δώσε τόπο στην οργή, Κωνσταντίνα!!! (μονολογεί)

Να πέσεις στα πόδια του πατέρα σου και να του γυρέψεις συχώρεση. Να του πεις πως μετανόησες για το κίνημά σου. Να του υποσχεθείς πως στο εξής δε θα κάνεις τίποτε χωρίς το θέλημά του. Να τον βεβαιώσεις πως έπαυσες πια να συλλογίζεσαι τον Χρηστάκη. Εκείνος είναι πρόθυμος να σε συγχωρέσει, και μέρα που ξημερώνει μεθαύριο, θα σε δεχθεί στην αγκαλιά του και γρήγορα θα φροντίσει να σε παντρέψει, όπως σου πρέπει, με έναν καλό και άξιο... αμή τι;

Κύριος Τάσος: Θοδώρα, τώρα εσύ κατεβάζεις τα χέρια από το κεφάλι, την κοιτάς κατάματα και γεμάτη ηρεμία και αποφασιστικότητα, της απαντάς.

Θεοδώρα (ως Στέλλα): ***Όχι!*** (δυνατά, φωναχτά)

Κύριος Τάσος: Βρε, κορίτσι μου, όχι σαν τον Μεταξά!!! Ήρεμα και αποφασιστικά είπαμε... Δεν γιορτάζουμε την 28η Οκτωβρίου!

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Όχι! (ήρεμα και σταθερά)

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Όχι;;; (κοροϊδευτικά)

Κύριος Τάσος: Στοπ!! Όχι έτσι, κυρία Κωνσταντίνα!!! Δε διαβάζετε το κείμενο;

«Η Βιολάνταινα σκιρτά τρομαγμένη. Πλέκει τα χέρια και με φωνή υπόκωφη, σε τόνο μομφής υπέρτατης, ρωτάει: Όχι;;;» (τη μαλώνει σαν να είναι μικρό παιδί)

Κωνσταντίνα: Κύριε Χάρη, θα πάρετε επιτέλους θέση; (απελπισμένη αναζητά βοήθεια)

Κύριος Χάρης: Κωνσταντίνα... χαλαραااά! (προσπαθώντας να την ηρεμήσει)

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Ωραία στάση!!! Στάση Θεσσαλονίκης. Ο φραπές μας λείπει! (εκνευρισμένη)

Κύριος Χάρης: Κορίτσια, από την αρχή, παρακαλώ! **(μόνιμο μοτίβο: ίδιο ύφος- ίδιος τόνος)**

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Όχι! (ήρεμα και σταθερά)

Κωνσταντίνα Όχι;;; (τρομαγμένα)

(ως Βιολάνταινα):
Θεοδώρα (ως Στέλλα): Όχι! (με πείσμα μαζί και περιφρόνηση)

Κύριος Τάσος: Εσείς τώρα, κυρία Κωνσταντίνα, γυρνάτε πίσω και κλειδώνετε την πόρτα από φόβο μήπως κάποιος ακούσει την Στέλλα.

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Μα, παιδί μου, συλλογίζεσαι τι λες; Συλλογίζεσαι τι κάνεις;

Κύριος Τάσος: Σήκω, Θοδώρα, σήκω…

Κωνσταντίνα: Σήκω, Λάζαρε, σήκω! (ψιθυριστά)

Κύριος Τάσος: Είπατε κάτι; (απειλητικά)

Κωνσταντίνα: Όχι, όχι, θυμήθηκα ότι έχω να κάνω κάτι το Πάσχα! (απολογητικά)

Θεοδώρα: Μήπως για το ότι πρέπει ψάξετε για άλλη δουλειά, «**συναδέλφισσα»**; (ψιθυριστά)

Κύριος Χάρης: Κορίτσια, από την αρχή, παρακαλώ! **(μόνιμο μοτίβο: ίδιο ύφος- ίδιος τόνος)**

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Μα, παιδί μου, συλλογίζεσαι τι λες; Συλλογίζεσαι τι κάνεις;

Θεοδώρα (ως Στέλλα): (σηκώνεται όρθια, μιλά γρήγορα, χωρίς πάθος, ψεύτικα, αφύσικα)
Όχι! Όχι, χίλιες φορές όχι! Ό, τι έκαμα ήταν κακό, το ξέρω• μα το έκαμα τώρα. Του έγραψα «είμαι δική σου» και θα είμαι για πάντα. Ναι, να πέσω στα πόδια του πατέρα μου και να του φιλήσω τα χέρια και να του γυρέψω συχώρεση για αυτό που έκαμα, έτσι χωρίς να θέλω, σε μια στιγμή τρέλας, αδυναμίας… Μα να με συγχωρέσει κι εκείνος και να μου δώσει το Χρηστάκη.

Κωνσταντίνα: Κύριε Χάρη, τι ώρα έχει σήμερα την «**Κορίνα την Αγριό**γατα»; Δεν χάνω ούτε ένα επεισόδιο.. (ειρωνικά)

Κύριος Χάρης: Ούτε και εγώ!! Πόσο ταιριάζουμε… (με ενθουσιασμό)

Κύριος Τάσος: Τραγικόοοοοο… (απελπισμένα)

Κύριος Χάρης: Ναι, κύριε **ΣΚΗΝΟΘΕΤΑ ΜΟΥ**! Πολύ δραματική σειρά είναι. Η Κορίνα κάνει δύο δουλειές για να επιβιώσει και… (προσπαθεί γεμάτος χαρά να του εξηγήσει)

Κωνσταντίνα: Survivor η Κορίνα!!! Στον Άγιο Δομήνικο να πάει… Ατζούν, ετοιμάσου! (ειρωνικά)

Κύριος Τάσος: Μα, **ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ**!!!! Σταματήστε… Σε παιδική χαρά είστε; (η οργή του ξεχειλίζει- σηκώνεται όρθιος)

Θεοδώρα: **Κάποιοι**, σίγουρα ναι! (με έμφαση-κοιτάζοντας απαξιωτικά την Κωνσταντίνα)

Κωνσταντίνα: Χμ, και **ΚΑΠΟΙΟΙ ΑΛΛΟΙ** νομίζουν ότι είναι στο «Υπόγειο» του Κουν… (το ίδιο απαξιωτικά)

Κύριος Χάρης: Κορίτσια, από την αρχή, παρακαλώ! **(μόνιμο μοτίβο: ίδιο ύφος- ίδιος τόνος)**

Κωνσταντίνα: Ας όψεται που το ζητάει ο κύριος Χάρης (συγκαταβατικά)

Θεοδώρα (ως Στέλλα): -Όχι, χίλιες φορές όχι! Ό, τι έκαμα ήταν κακό, το ξέρω• μα το έκαμα τώρα. Του έγραψα «είμαι δική σου» και θα είμαι για πάντα. Ναι, να πέσω στα πόδια του πατέρα μου και να του φιλήσω τα χέρια και να του γυρέψω συχώρεση για αυτό που έκαμα, έτσι χωρίς να θέλω, σε μια στιγμή τρέλας, αδυναμίας... Μα να με συγχωρέσει κι εκείνος και να μου δώσει το Χρηστάκη. Α, μη σου κακοφαίνεται και σώπα! Καλός, κακός, αυτός είναι τώρα για μένα. Ακούστηκα μαζί του, και αυτό μου φθάνει. Έπειτα, τι σας μέλει εσάς; Εγώ θα είμαι ευτυχισμένη, εμένα με αρέσει. Πώς είναι φτωχός;

Πφ! βλέπω τι ευτυχία που έχετε οι πλούσιοι στα σπίτια σας... επιτέλους, αλλιώτικα δε γίνεται• άλλον εγώ δεν παίρνω!

Κύριος Τάσος: Θοδώρα μου, μην ξεφυσάς σαν ατμομηχανή όταν λες αυτό το «**Πφ**» (χαμηλόφωνα- χωρίς δύναμη)

Κωνσταντίνα: Τσαφ- τσουφ, τσαφ-τσουφ!! Πάλι καλά… της έκανε παρατήρηση της «νέας Λαμπέτη»!!! (μιλώντας χαμηλόφωνα και κοιτώντας τον κύριο Χάρη)

Κύριος Τάσος: Θα συνεχίσετε, κυρία Κωνσταντίνα; Ξέρετε πού βρισκόμαστε;; (φανερά ενοχλημένος)

Κωνσταντίνα: Ασφαλώς… (συγκαταβατικά

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Μα ορίζεις εσύ τον εαυτό σου;

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Τον ορίζω!

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Όχι• ο πατέρας σου σε ορίζει• ο πατέρας σου ορίζει και μένα και το ΝΤΙΝΟ και τη ΝΟΝΗ και όλους.

Κύριος Τάσος: Μα τι λέτε; Τι διαβάζετε; **ΠΟΙΟΣ** Ντίνος; **ΠΟΙΑ** Νόνη; (εξοργίζεται)

Θεοδώρα: Ο Ντίνος Ηλιόπουλος και η Νόνη Δούνια. Ό,τι του φανεί του Λωλο-Στεφανή! (κοροϊδευτικά)

Κύριος Τάσος: **ΝΤΑΝΤΗΣ** και **ΝΙΟΝΙΑ**: ο αδελφός της Στέλλας και η θεία της… (αργά και κοφτά)

Κωνσταντίνα: Καλά, καλά, μωρέ!!! Ένα λάθος έκανα… (απολογητικά)

Κύριος Χάρης: «**Είσαι το λάθος μου το τελευταίο, όλα τελειώσανε τέρμα σου λέω**» Ωραίος ο Μαζώ! (τραγουδιστά)

Κύριος Τάσος: Να ζω εγώ ή να μη ζω;;; (γεμάτος απόγνωση)

Κύριος Χάρης: Κορίτσια, από την αρχή, παρακαλώ! (**μόνιμο μοτίβο: ίδιο ύφος- ίδιος τόνος**)

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Μα ορίζεις εσύ τον εαυτό σου;

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Τον ορίζω!

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα):	Όχι• ο πατέρας σου σε ορίζει• ο πατέρας σου ορίζει και μένα και το Νταντή και τη Νιόνια και όλους.
Θεοδώρα (ως Στέλλα):	Δε ξέρω για σας, μα εμένα δε με ορίζει. Εγώ, εγώ ορίζω τον εαυτό μου• να, κοίταξε, τον ορίζω! τον ορίζω!
Κύριος Τάσος:	(απελπισμένος) Όχι, όχι , όχι… (αλλάζει γρήγορα ύφος-γλυκαίνει) Αυτή, Θοδώρα μου, είναι grande σκηνή. Θα λυγίσεις το δάχτυλό σου και θα δαγκώσεις τον κόμπο με λύσσα. Και ο πόνος θα μεταφερθεί στη φωνή σου… (ικετευτικά) Σε παρακαλώ, προσπάθησε!
Κωνσταντίνα:	«**Αλλάξαμε θέση, μ' αρέσει, μ' αρέσει, μ' αρέσει ΠΟΛΥ**» (χορεύει + τραγουδά)
Κύριος Χάρης:	Αλέξια, ε;;;; Τι μου θύμισες τώρα; (γεμάτος χαρά)
Κύριος Τάσος:	Να σε απολύσω;;; Μήπως αυτό σου θύμισα; (απειλητικά προς τον Χάρη) (το ίδιο απειλητικά και στην Κωνσταντίνα) Και σε εσάς, κυρία Κωνσταντίνα, μάλλον πρέπει να σας θυμίσω ότι **ΔΕΝ ΑΝΕΒΑΖΟΥΜΕ** μιούζικαλ…
Κωνσταντίνα:	Αντιληπτό!! Αντιληπτό!! Μην εκνευρίζεστε… (απτόητη- της αρκεί που η Θεοδώρα βρίσκεται σε δύσκολη θέση)
Κύριος Χάρης:	Κορίτσια, από την αρχή, παρακαλώ! (**μόνιμο μοτίβο: ίδιο ύφος- ίδιος τόνος**)
Κύριος Τάσος:	Θοδώρα, θυμήσου τι σου είπα! Κυρία Κωνσταντίνα, θυμηθείτε πως και η Βιολάνταινα συνειδητοποιεί ότι είναι μεγάλη η στιγμή αυτή. Πάμε!
Θεοδώρα (ως Στέλλα):	Δεν ξέρω για σας, μα εμένα δε με ορίζει. Εγώ, εγώ ορίζω τον εαυτό μου• να, κοίταξε, τον ορίζω! τον ορίζω! (λυγίζει το δάχτυλό της και το δαγκώνει στον κόμπο. Ο πόνος μεταφέρεται στη φωνή)
Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα):	Τι θέλεις να πεις με αυτό; (ρωτάει με τρόμο)
Θεοδώρα (ως Στέλλα):	(χωρίς ρυθμό, ψυχρά, αδιάφορα) Να, ότι τον εαυτό μου τον κάνω ό, τι θέλω… Μπορώ να κόψω τώρα το χέρι μου και να το πετάξω από το παράθυρο; Ε, ορίζω τον εαυτό μου. Ο πατέρας μου τίποτα δεν μπορεί να κάμει• πώς θα με δείρει; πώς θα με κλείσει; πώς θα με σκοτώσει;
Κύριος Τάσος:	Cut!!!! Θα τις κόψω τις φλέβες μου! Δε χωράει αμφιβολία… (ψιθυριστά για να μην τον ακούσει η Θεοδώρα). (αλλάζει και πάλι ύφος- - μαλακώνει) Θεοδώρα μου, έχεις μαλώσει ποτέ με τη μάνα σου; Εννοώ να έχετε καβγαδίσει, να ανταλλάξατε βαριές κουβέντες.
Θεοδώρα:	Ναι, βέβαια (διστακτικά). Όχι πολύ συχνά, για να είμαι ειλικρινής, γιατί **ΕΓΩ** σέβομαι τους γονείς μου και **ΔΕ ΘΕ**ΛΩ να τους φέρνω σε δύσκολη θέση…
Κωνσταντίνα:	«**Αλλάξαμε θέση, μ' αρέσει, μ' αρέσει, μ' αρέσει ΠΟΛΥ**». (τώρα τραγουδά ψιθυριστά χωρίς να χορεύει)
Κύριος Τάσος:	Θυμήσου λοιπόν την τελευταία φορά που μαλώσατε. Ανακάλεσε όλα τα συναισθήματα που ένιωσες και βγάλτα… Μη φοβάσαι να εκτεθείς…

(συμβουλευτικά)

Θεοδώρα: Θα προσπαθήσω! (αποφασιστικά)

Κωνσταντίνα: «**Ακροβατώ σε ένα σχοινί που είναι έτοιμο να σπάσει**...»
(ψιθυριστά και κλείνοντας το μάτι στον κύριο Χάρη, που της κάνει νόημα να σωπάσει)

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Να, ότι τον εαυτό μου τον κάνω ό, τι θέλω... Μπορώ να κόψω τώρα το χέρι μου και να το πετάξω από το παράθυρο; Ε, ορίζω τον εαυτό μου. Ο πατέρας μου τίποτα δεν μπορεί να κάμει• πώς θα με δείρει; πώς θα με κλείσει; πώς θα με σκοτώσει; Τι με τούτο; πάλι εγώ κάνω ό, τι θέλω τον εαυτό μου και, σα δε θέλω εγώ, άλλον άνθρωπο δεν παίρνω. Όχι, ποτέ δε θα με δώσει σε όποιον θέλει εκείνος. Σας το λέω για να το ξέρετε μια για πάντα, γιατί δε θα το ξαναπώ: ή το Χρηστάκη ή κανέναν. Εγώ είμαι η Στέλλα του Βιολάντη!

Κύριος Τάσος: Μπράβο, αυτό είναι!!! Είδες που σου είπα;;;

Θεοδώρα: Ναι, κύριε Τάσο!!! Είστε καταπληκτικός! Σας ευχαριστώ πολύ…
«**Ξανα - αλλλάξαμε θέση, ΜΟΥ αρέσει, Μου Αρέσει, Μου αρέσει ΠΟΛΥ**» (κοιτώντας με νόημα την Κωνσταντίνα)
Αχ, γιατί να μου κόλλησε αυτό το τραγούδι άραγε; (υποτίθεται αδιάφορα)

Κύριος Τάσος: Πρόσεξε όμως, Θεοδώρα μου, αυτό που γράφει στο σημείο αυτό ο Ξενόπουλος: «Η Στέλλα χτυπά το στήθος της με δύναμη και από τα μάτια της ξεχύνεται σαν τόξο άγρια αστραπή».
Και εσείς κυρία Κωνσταντίνα, ακούγοντας και βλέποντας την Στέλλα…

Κωνσταντίνα: Ξέρω, ξέρω… Σκύβω το κεφάλι και ψιθυρίζω λυπημένα!
(ενοχλημένη, γιατί η Θεοδώρα απέκτησε εκ νέου την εύνοια του σκηνοθέτη)

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Ε, κατάλαβα (ψιθυρίζει λυπημένα).
Μα δε συλλογίζεσαι, δυστυχισμένη, τι θα πάθεις,
αν ακούσει τέτοιο πράμα ο πατέρας σου;

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Δεν τον φοβάμαι! (φωνάζει). Και τι θα μου κάμει; Θα με σκοτώσει... Υπάρχει κάτι άλλο; Ε, δε με μέλει, σου είπα. Εγώ δε γυρεύω να ζήσω, παρά να ζήσω ευτυχισμένη. Αν δεν μπορώ, καλύτερα να με σκοτώσει... Καλύτερα να πεθάνω...

Θεοδώρα: Έτσι, κύριε Τάσο; Έτσι να παίξω;

Κωνσταντίνα: Θα σου έλεγα κάτι τώρα, αλλά σέβομαι τον… Ξενόπουλο!!!

Κύριος Τάσος: (μη δίνοντας σημασία στην Κωνσταντίνα)
Ναι, Δώρα μου. Έτσι ακριβώς!! Μπράβο…

Κωνσταντίνα: Μάλιστα.. τώρα έγινε «**Δώρα μου**». Χρυσός, λιβάνι και σμύρνα.
Οι 3 Μάγοι πού είναι; (ειρωνικά)

Κύριος Χάρης: Κωνσταντίνα, μη διακόπτεις… Δεν είναι σωστό!
Έλα, Θεοδώρα, πάμε πάλι από την αρχή!

	(προσπαθώντας να κρατήσει τις ισορροπίες)
Θεοδώρα (ως Στέλλα):	Δεν τον φοβάμαι! (φωνάζει). Και τι θα μου κάμει; θα με σκοτώσει... Υπάρχει κάτι άλλο; Ε, δε με μέλει, σου είπα. Εγώ δε γυρεύω να ζήσω, παρά να ζήσω ευτυχισμένη. Αν δεν μπορώ, καλύτερα να με σκοτώσει... Καλύτερα να πεθάνω... Στάσου να σου πω: αν δεν έγραφα εκείνο το γράμμα, δε θα με έγνοιαζε. Μα τώρα που το έγραψα, θα κάμω ό, τι μπορώ για να σώσω την υπόληψή μου. Θα μου τη σώσει ο γάμος; Θα μου τη σώσει ο θάνατος; Μου είναι αδιάφορο. Είδες αν άνοιξα το στόμα μου να παραπονεθώ ποτέ για τα βασανιστήρια που μου κάνετε τόσον καιρό;
Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα):	Καλέ τίνος τα λες αυτά τα παραμύθια; Και τι έγινε που έγραψες ένα γράμμα, που στο κάτω κάτω το πήραμε πίσω; Εγώ να σου πω τι είναι... είναι που αγαπάς το Χρηστάκη.
Κύριος Τάσος:	Δώρα, πρόσεξε **ΕΔΩ** τη σκηνοθετική οδηγία του Ξενόπουλου: «Η Στέλλα κλονίζεται. Στην αρχή ήθελε να το αρνηθεί, να το κρύψει. Όχι, δεν ήταν αυτός ο λόγος... αλλά έπειτα συλλογίζεται ότι μια που άρχισε, πρέπει να τα πει όλα. Αντλώντας όσο θάρρος υπήρχε στα βάθη της ψυχής της λέει...». Όλο σου το σώμα πρέπει να δονείται από το συναίσθημα
Κωνσταντίνα:	Για να δούμε τώρα πως δονείται το σώμα σου;
Θεοδώρα:	Να, έτσι, «**συναδέλφισσα»**! Νομίζετε ότι δεν μπορώ;;; (κινείται σπαστικά, σα σπασμένη κούκλα)
Κωνσταντίνα:	Μπα, σε καλό σου, με έκανες και γέλασα!!! (ξεσπά σε τρανταχτά γέλια, μην μπορώντας να συγκρατηθεί...)